מתכות כבדות

המסמך השלם לתרבות מוסיקלית קיצונית

אפריל 2000

גליון # 2

Necrodeath

Mutant

Iniquity

Arallu

Oxiplegatz

Aztec

Ashes You Leave

&...

...עיתון לאנשים חושבים, מטאל.

מתכות כבדות

המסמך השלם לתרבות מוסיקלית קיצונית

גליון מס' 2

הירחון למוזיקה מצידו האפל של הירח, שאומר לכם מה שתמיד ידעתם ופחדתם לומר:
או במלים אחרות ...סוף סוף, מחתרת אמיתית בישראל!!

עורך ראשי - חיים דרישנר
עורך משנה - אבי הררי
עיצוב וגרפיקה - אלי אלקריף
elkarif@netvision.net.il

המערכת:
ת.ד. 5303 ק. ביאליק 27151
חיים: 054-974950, אבי: 03-5046778
דואר אלקטרוני:
annabell@netvision.net.il

תודה:
לכל האנשים הטובים שעזרו, נתנו טיפים, שלחו חומר מוזיקלי ולכל המפרסמים שהאמינו בנו.

"לכל אחד שהקדיש חמש דקות של מחשבה לכתוב ואמר לעצמו: ואללה!"

ולכל הלבבות המתכתיים האמיתיים שמשוטטים כזאבים בינות לכבשים התועות...

מתכות כבדות

המסמך השלם לתרבות מוסיקלית קיצונית

...I Am the Way...

הבהרה: "מתכות כבדות - המסמך השלם לתרבות מוסיקלית קיצונית", הנו ארגון שכל כולו מוקדש לאינטרסים ולמטרות מסוימות מאד. אין זהו "מגזין" רגיל, אלא כלי קידום עבור להקות, אנשים ופילוסופיות הפועלים יחדיו בשולי המוסיקה, בשולי החברה ובשולי החיים עצמם. "מתכות כבדות" הוקם על מנת להפיץ ולהשפיע בתחומי יצירה מחתרתיים ובלתי מתפשרים. כל מילה הנכתבת ב"מתכות כבדות" נושאת בחובה מסר ומטרה (לא בשם אופנות או מגמות ולא למטרות רווחים כספיים).

כל האמור בכתב-העת מותאם במיוחד לצורכי הקוראים, הלהקות, המוסיקה ותת-התרבות שאותה אנו נושמים יום-יום.

כל זאת לא רק כהתנגדות ואי-ציות לחוקי הפופ והמיינסטרים, אלא כמשהו נוסף, משהו שהופך את "מתכות כבדות" למסמך מיוחד, איכותי, נדיר ובעל אופי חינוכי מובהק. כחלק מהתנגדותנו לעולם הפופ, אנו נפגע קשה, ייתן אף שנפסיד כספים, נדפיס את העיתון רק בשחור-לבן ונשמור על רוחו לאורך זמן, ובעצם כל עוד אנו חיים, יחיה גם העיתון. כעת אי-אפשר לעצור אותנו, ואת הרוח, את האש, את הנשמה - לא ניתן להשפיל, לא ניתן לכבות.

ביקורות התקליטים אינן למעשה ביקורות. אלו סיפורים קטנים, סיפורים על אנשים על יצירה על אידיאלים וצורת מחשבה של יוצרים. אין בכוונתינו להשמיץ, לקטול או לבקר אף יצירה מוסיקלית גרועה ככל שתהייה. האנשים השקיעו זמן, מחשבה, זיעה וכסף ויצרו משהו ולא המינורי ביותר - אך עובדת יצירתם, שעליה מתווספת עובדת יצירתם בתחום מחתרת המטאל ולא בשום תחום פופולארי שהוא - כבר עושה אותם שווים שנוריד את הכובע בפניהם. אין לנו זכות לבקר יצירות מוסיקליות, ניתן להתעלם אך לא לזלזל. אנשים אלו קמו ועשו מעשה, וזה יותר ממה ש- 99% מהאוכלוסיה עושה או תעשה. תנו כבוד ליצירה, תנו כבוד ליוצרים. בזכותם אנו נהנים כל כך מעולם מוסיקלי מלא ומופלא שבלעדיו היינו שווים הרבה פחות...

בתקופה מודרנית זו, אנו עדים לניוון והתדרדרות איטית ועקבית של אוכלוסיות וחברות העולם. הרוח אינה קיימת לא מסביבנו ולא בנו.

בני-אנוש כעת מתמקדים רק במה שהנו יום-יומי וארצי, טריביאלי, באנאלי וזמני. מאז החלה המהפכה התעשייתית והחשיבה הקרטזית (אין תחרות, אין מוטיבציה, אין יצירה מקורית - תנו לנו מונופולים, קונצרנים וחברות ענק שאומרות לנו מה לעשות, איך לחיות, מתי, כמה ולמה...), המין האנושי נאנס ונאלץ להידחק לתוך מערכות בירוקרטיה, תקשורת המונים ונשדדו ממנו כל היכולות היצירתיות שלו. דגש מיוחד הושם על חומריות והצלחה אישית בכל מחיר, וכעת "אלים" זמניים אלה שולטים בקיומנו בעולם השמש המואר והידוע - והדבר העצוב הוא שאין לנו את מי להאשים, מלבד עצמנו... אך כשהלילה יורד, והעיוורון והחום של השמש מתפוגגים וטובעים בקפלי האדמה, או אז מגיע תורם של ילדי הלילה באשר הם. אלו הם השולפים את חרבות יצירתם, מחדדים את עטיהם ומיתריהם ויוצאים אל המלחמה, מלחמה על הישרדותה של הרוח. זוהי זריחתה של אסתטיקה חדשה, של לוחמי חופש-יצירה חדשים, של תרבות חדשה-ישנה, ואנו גאים להיות משיחיה ונביאיה. אנו מזמינים את ילדי הלילה האמיתיים, תהיו אשר תהיו (נערים בני עשרה, רוקרים של חדר המיטות, אבות לילדים משלכם, נון-קונפורמיסטים ואמיצים אמיתיים), להיות גאים עימנו. אחרי הכל, הדבר היחיד שיש לפחד ממנו - הוא הפחד עצמו!

תמכו בנו, עיזרו לנו בכל דרך, כל שקל נחשב, והאנשים הטובים לעולם ייזכרו!! על מנת שהעיתון ימשיך לחיות עד קץ כל הדורות, והדבר יחזור אליכם - פי שלוש!! (אחד מחוקי היסוד של הפאגאניזם: "כל אשר תעשה, אם לטוב או אם לרע - יחזור אליך פי שלוש בעוצמתו").

דבר העורך

I have Wealth beyond measure, my treasures are words...

גיליון שני יוצא לדרך. קשה ליצור משהו טוב באמת במדינתנו המוגבלת. מאד קשה. המוחות הקטנים פשוט לא מוכנים לתת הזדמנות למשהו שאינו מריח כסף או מסיבות טראנס/האוס (מה ההבדל לעזאזל?) צבעוניות ו"סוף הדרך" ו"חבל על הזמן" ו"איזה סרטים היו לי" או "מסיבה פצצות". קשה לעשות משהו טוב ולגרום לבני-תמותה להצביע ברגליים.

לכן לא משנה עד כמה קשה נעבוד וכמה שנשקיע ונוציא יצירות מופת אמיתיות שתקראו בשקיקה ושאולי אף יגרמו לחלק מכם מהפכה מחשבתית, לא משנה כמה תשבחות ופידבקים חיוביים נקבל - בארצנו המוגבלת והבלתי אפשרית לא ייתכן שום דבר, אמירה או יצירה מקורית שיורקת בפני הפוליטיקלי קורקט ותרבות הפופ המשוקצת - אם לא תתחילו אתם לעשות משהו בנושא. אם לא תתחילו לצעוק ולזעזע ולהרים ראשיכם ולהצביע ברגליים. אנו נמשיך בדרכנו, אותנו קשה לשבור, אך אנו צריכים גם אתכם; עזרו לנו בכל דרך אפשרית, תמכו בנו, השיגו ספונסרים, גופים שמעוניינים לפרסם, אנשים שחושבים בעיקר על כסף אך גם מעט אידיאולוגיה יש בלבם, עשו מנוי לעיתון, ספרו לחבר, ספרו לאנשים בחו"ל, הפיצו את השמועה באינטרנט, והפסיקו לירות לעצמכם ברגליים. אם המטאל על כל משמעויותיו חשוב לכם כמו אוויר לנשימה, חישבו כיצד אתם יכולים לקום מהכורסה הנוחה ולצאת מן האדישות החמימה, וכל המאמינים האמיתיים מוזמנים לבנות את מקדש המטאל, מקדש שלא ייפול לעולם - ביחד.

להקות מקומיות ושאר היוצרים המקוריים: אם הנכם באמת חושבים שהפרויקט שלכם איכותי מספיק וישנו עבורו מקום בעיתון, שילחו לנו חומר מוסיקלי וחומר כתוב. פילוסופיות, מטרות ודעות. תהיו בטוחים שלא הכל יעלה על הנייר, אך עם זאת, כל חומר שהוא יזכה להתייחסות הרצינית והעניינית ביותר. קהל קוראנו הנוכחי ולאלה שיבואו במוקדם או במאוחר: המשיכו בעבודה הברוכה של הפצת השמועה/המגיפה. אנו זקוקים לכם. אתם מעניקים לנו את הכוח להמשיך במלחמה, וקרבות רבים עדיין מצפים לנו. קרבות רבים למען ניצחון הרוח והלב המתכתי... Spread the disease!

מוות נקרוטי

אם כל רשע
תקליטי סקרלט, איטליה.
ייבוא והפצה:

Necrodeath

Mater Of All Evil
Scarlet (A div., of BL Music)
Raven Music

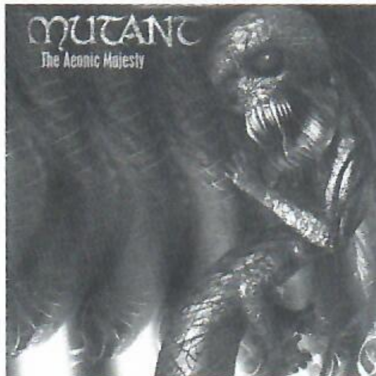

האנשים הצעירים של ימינו, כל אלה המעלים את השם נקרודת' על בדל שפתיהם כי זה נורא COOL לומר את המילה הזו (נקרו... דת'...) היו בני תשע, עשר, אחת-עשרה אולי - כשנקרודת' שלטו ללא עוררין בכיפת מחתרת המטאל האלים, המסתורי, הלא-ברור והלא-מובן. תקופת הזוהר של סוף שנות השמונים ותחילת התשעים (של המאה הקודמת.. נשמע עתיק מאד, הא? גם לי כבר קוראים "זקן" ו"מבוגר"...) כששמות כמו סודום Sodom, קריאטור Kreator, קורונר Coroner ופוזסט Possessed היו ה"להיטים" של עולם המטאל המתעורר והמתפתח. לי עוד לקח לעכל את דארק אנג'ל ואת Reign In Blood של סלייר, כשנפל בחלקי להאזין ל-Necrodeath. לא ידעתי מי הם, לא ידעתי מהיכן הם, לא הבנתי כיצד ניתן ליצור משהו אפל, מרושע ומטורף כדבר הזה, שדפק לי באוזניים במהירות ובחוסר-רחמים. מה שתפס את תשומת לבי הוא התיפוף האינטנסיבי, שמהיר ממנו לא שמעתי קודם (הרבה לפני שהתחלתי להאזין לגריינדקור). כל גילוי חדש היה קפיצה לתוך משהו אפוף מסתורין והסקרנות לא ידעה שובע. כמו נגיעה ראשונה בבחורה, כמו הסיגריה הראשונה, כמו לצפות בניתוח לב פתוח... ואז כבר ידעתי שהם איטלקים, והבלגן במוסיקה נשמע לי כבר הרבה יותר מסודר, והחומרים ששמעתי מאז היו הרבה יותר כבדים ומהירים, ערפל המסתורין התפוגג, ואיתו נעלם הקסם שהוא חלק מן המחיר שאנו משלמים כשאנו מתבגרים. נקרודת' עשו קאמבק תמוה אך מבורך. אנשים בשנות השלושים המאוחרות לחייהם, כאשר מן ההרכב המקורי נשארו שניים בלבד: קלאודיו על הגיטרות ופזו על התופים. לצערי, הסולן המקורי שנתן נופך ייחודי כל-כך למוסיקה של נקרודת' לא מופיע בהרכב 2000. המוסיקה מארץ המגף נחשבה תמיד לחדשנית ומקורית ומאז ועד היום הרכבים איטלקיים הם הדבר הטוב והמעניין ביותר בתעשיית המטאל המחתרתי, הכבד והבלתי-מסחרי. מ-Necrodeath ו- Schizo, דרך Iconoclast, Catacomb, Homicide ועד ל- Monumentum ו- Sadist, האיטלקים שמרו תמיד על גרעין קשה של חידוש ומקוריות במוסיקה, אלימה ומהירה ככל שתהיה. נקרודת' 2000 טובים מאד, שונים מאד ממה שהיו בתקופת רנסנס המחתרת, אלימים ונותנים למאזין 100% תמורה לכספו. אני מניח שרוב המאזינים/קוראים לא מכירים את החומר הישן והנדיר של נקרודת', וגם אלה שכבר מצוי ברשותם אלבום או שניים של נון-קונפורמיסטים אלה - לעולם לא ניתן יהיה לשחזר את ההרגשה, את הפחד ויראת הכבוד שגרמה נקרודת' לילד בן 17 בשומעו את נביאי הזעם של העת החדשה בפעם הראשונה בחייו. עם זאת, מנקודת מבט אובייקטיבית של כאן ועכשיו, זהו אלבום מצוין, מהיר ומרענן בים הבנליות והבלאק מטאל האופנתי והמשעמם. שימעו ולימדו כיצד המבוגרים עושים מוסיקה!

מוטנט
המלכה הנצחית
תקליטים שאפשר לשמוע, מרץ 2000
ייבוא והפצה:

Mutant
The Aeonic Majesty
Listenable Rec., France
Raven Music

החיה שבאדם. אותו יצר קדמוני החבוי בקפלי האינטלקט וגורם לנו ללחץ דם גבוה, דפיקות לב מוגברות והפרשת אדרנלין - בכל פעם שאנו מביטים בפני הסכנה. החיה שבאדם גורמת לנו לזנוח מדי פעם את עיסוקינו היומיומיים, את הרציונל והמחשבה המאוזנת - ולהשביע את רעבונה בדרכים מדרכים שונות. לא פעם ולא פעמיים, יוצרים מוכשרים עובדים על פרויקט מאד פרוגרסיבי ומסודר, חכם ומהפכני, אך בצעד מפתיע אנו מגלים אותם בפרויקטים אחרים, משוללי רסן ומוטרפים לחלוטין. הכיצד? זו החיה שקוראת להם, אותו יצר קדמון שפעם גרם לנו להרוג, לצוד או להלחם, בדיוק אותו יצר גורם לנו כיום לשחרר אגרסיות בדרכים בונות, יצירתיות וכאלה שאינן פוגעות באף אחד באופן גופני בד"כ, מלבד באוזניים. דני לילקר, הבאסיסט של Nuclear Assault הצטרף לאחר מותה של זו, להרכב גריינד בלתי-שפוי בעליל המוכר לנו כ- Brutal Truth. פיטר טאגטגרן מ- Hypocrisy הקים את The Abyss, הצטרף ל- War ועובד על פרויקט סולו בשם Pain. אפילו המאכזבים הגדולים מ -Katatonia, נדחפו על ידי יצרם הראשוני לשמר את גחלת הברוטליות וגחלת זו נקראת October Tide. ההרכב השבדי המשובח שמנגן סגנון חביב ומעניין שנקרא Progressive Death Metal -Theory In Practic, או לפחות שניים מחבריה שבהם בער היצר הקדמון באופן מיוחד, נדחפו על ידי יצר זה להקליט מוסיקה משוללת רסן, מהירה, איכותית ורעננה להפליא תחת השם Mutant. זוג המוסיקאים המוכשר הזה לקח את כשרון הנגינה וכתיבת השירים מלהקת-האם, וכתב יצירה ניהיליסטית מופלאה. הנגינה כה טובה, ההפקה מושלמת, השפעות ברורות מז'אנר ה- Black Metal, אך לא מוזנחת לשנייה עובדת היותם נגני Death Metal מובהקים - הצליחו פיטר לייק והנריק אולסון להפיק מעצמם את מקסימום יצרם האלים והחייתי לכדי אלבום טכני מדהים, משופע באווירה, עוצמה וזעם. החיה שבאדם שולטת ביד רמה, גם במוכשרים שבמוסיקאים. אחד האלבומים הטובים לשנת 2000 עד כה.
וכעת לשאלה: מדוע זה, פרויקטים צדדיים לרוב מוצלחים עשרת מונים מלהקות-האם המקוריות? לאל הפתרונים!

Iniquity
Five across the eyes
Mighty Music Rec.,
Raven Music
(Co-operation of Prutten Rec.,&Emanzipation Prod.,)

רשע
חמש על פני העיניים
תקליטי מוסיקה אדירה
דנמרק 1999, ייבוא והפצה:

מורביד אנג'ל הדנית? איניקוויטי היא הדבר הקרוב ביותר ללהקה המיתולוגית האמריקאית ששמעתי מעודי מכיוון צפון-אירופה. איניקוויטי הנה גם הסנונית הראשונה שמשיקה כנפיה בארץ כנציגתה הבולטת של חברת תקליטים קטנה מדנמרק בשם Mighty Music, שכל כולה מוקדשת להחתמות של שמות כמעט בלתי מוכרים הפועלים במחתרת הדת' מטאל האירופאית. לייבל פטריוטי למדי, שכן רוב ההרכבים החתומים בו הם מקומיים, פרט ל- Guidance Of Sin השבדים, Wolfheart הפינים, Thalarion הסלובקים ו- Pik הגרמנים. שמות כמו Sacrificial, Corpse Vomit, Jerkstore, Artillery האגדית (שהתפרקה סופית ב- 1990, אך מייטי מיוסיק איתרה ואספה את כל החומר שמעולם לא יצא לאור באופן רשמי והפיקה מן ביוגרפיה מוסיקלית על אגדת המטאל הדנית הזו שנקראת אגב Deadly Relics), וכמובן Iniquity, שעליה נלמד היום. ובכן, במשפט אחד: הדנים יודעים לעשות דת' מטאל. ראו דוגמת Illdisposed. בכמה משפטים: הדנים יודעים לעשות דת' מטאל טכני, והם לוקחים על עצמם משימה לא קלה. המשימה היא למעשה האתגר הגדול ביותר הניצב בפני מוסיקאי מטאל באשר הוא; לנסות ולחדש משהו בז'אנר הדת'/ברוטל מטאל. באופן אובייקטיבי, סגנון נגינה זה אינו משאיר הרבה מקום לחידושים והמצאות, כיוון שהניואנסים הקטנים הולכים לאיבוד בדרך-כלל מאחורי חומת הצלילים הקשים, ולעיני המוסיקאי עומד לרוב המוטיב הבא: להעניק למאזין את הדבר הכבד והאלים ביותר שהוא מסוגל להעניק, כיוון שלכך בעצם המאזין מצפה. ולכן לרוב נזנחים אלמנטים קטנים אך חשובים לטובת הברוטליות ובשמה בלבד, וכל-כך הרבה הרכבים נשמעים כמעט זהים לחלוטין. איניקוויטי מוכיחים שניתן להיות מעניין, מקצוען וחדשני גם בין חומותיו של הסגנון הקשה הזה, וללא כל אפקט נילווה פרט להרכב הכלים הקלאסי, היינו תופים, גיטרות, באס וקולות ללא פשרות והנחות. הם מהירים, הם איטיים, מקצבים אין-ספור, והם אף כותבים טקסטים בחרוזים. ברוטל מטאל מעניין ומהנה, שכמוהו לא שמעתי זמן רב. מי שאוהב את הנגינה של טריי אזאגטות', ומתחבר למהירות ולעוצמה של Morta Skuld ו- Brutality, יכפיל זאת ב- 200 ויקבל את Iniquity. ולבסוף, ציטוט מפיהם של מנהלי הלייבל שאומר את כל מה שהוא בעצם מהותו האמיתית של המטאל במשפט אחד יפהפה:

"We'll still be metal when you have short hair, an ugly wife, and work 9 to 5".

מה עוד צריך להוסיף??

Buried Dreams

Perceptions
Oz Records, Mexico
2000

חלומות קבורים

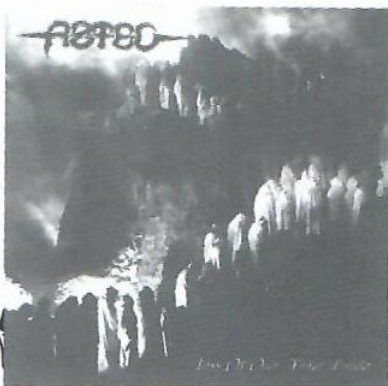
תחושות/תפיסות
תקליטי עוץ
ייבוא והפצה: אף אחד כרגע.

חברי Buried Dreams אינם הראשונים שקראו ללהקתם על שמו של שיר או אלבום של להקה אחרת.
Dawn Of Dreams עשו זאת עם אלבומה המיתולוגי של Pan-Thy-Monium שנקרא באופן בלתי מפתיע... Dawn Of Dreams. Buried Dreams הנו שמו של השיר הפותח באלבום Heartwork של קארקאס המופלאה והמנוחה. אחד השירים הקרים, הפסימיים והאגרסיביים שתעשיית המטאל זכתה להוציא אל אור היום ובכך לגרום לשמיים להיות מעט יותר קודרים. השיר היחיד הזה גרם לי לקנות מיד את יצירת המופת Heartwork (משחק מילים: יצירת אומנות= Artwork) מבלי הצורך להאזין לשאר האלבום. שש שנים עברו מאז רכשתי את האלבום הנ"ל, והוא עדיין מרגש, בלתי-מובן, קשה לעיכול ומהנה גם יחד. אני מניח שחבורת הצעירים המקסיקנים שבה עסקינן הושפעה לא פחות מאלבום זה וכך קמה לה להקה דרום-אמריקנית בעלת המון פוטנציאל. ל"חלומות קבורים" ישנו סאונד שבדי מובהק, שבדי ומלודי והדבר אינו מפתיע שכן אלבום זה, השני במספר, הוקלט באולפני פרדמן, הונדס והופק בשיתוף עם אגדת המטאל מר פרדריק נורדסטרום האחד והיחיד (אופת', דארק טראנקוויליטי, אין פליימס, אט דה גייטס...). המוסיקה מהנה מאד, מלודית ואגרסיבית גם יחד, ריפים אה-לה קארקאס/אין פליימס, קטע פתיחה קלאסי משובח ומקורי והרבה אהבה לעשיית המוסיקה שנשמעת היטב באלבום זה. רצועה מספר תשע היא כיסוי ל-Buried Dreams של Carcass, דבר מעניין בפני עצמו. מי שאוהב את הסאונד הגוטנברגי, האמוציונלי והאיכותי, יהנה הנאה מרובה מאלבום זה. תוכלו להזמינו ישירות מתקליטי OZ או להמתין עד ש-Raven Music יחל להפיצו בארץ. מקורות יודעי-דבר מספרים לי שהדבר יקרה בקרוב.

Welcome, to a world of hate,
A life of buried dreams,
Smothered, by the soils of fate,
Welcome, to a world of pain,
Bitterness your only wealth,
The sands of time kicked in your face,
Rubbed in your face.
(Carcass, Heartwork, 1994 - 1st track 'Buried Dreams')

אצטק

אובדן גאוותנו האחרונה
תקליטי רייבן
ישראל 1999

Aztec

Loss Of Our Final Pride
Raven Music
Israel 1999

אך, כמה טוב לרשום את השם 'ישראל' בתחתית שמה של להקה חדשה שמוציאה אלבום. מסתבר, למרות הכל, שבישראל עדיין מייצרים מוסיקה (בסדר, בסדר, זה חוץ מאסף ומיכל אמדורסקי המתוקים, קרח תשע הגברים, אביתר בנאי הבכיין ודנה אינטרנשיונל –עם? בלי? הגדולים מכולם חה חה חה). חבל שכמעט כל מאמץ מוסיקלי רציני, תוחלת חייו הינה בערך כמו זו של פרפר. והרי הראש היהודי ממציא לנו פטנטים. מדוע אינו מסוגל להמציא גם מוסיקה טובה לאורך שנים? אין לי מושג! ניתן למנות בערך על אצבעות יד אחת את הלהקות הותיקות יחסית שעדיין פועלות On/Off במחתרת הרוק הכבד בארץ. ואולי גם אז יישאר עודף. נחזור אליהן מאוחר יותר. קודם כל נעשה מעט סדר בבלגן; אצטק הוא שם דרום-אמריקאי בעל מסורת והיסטוריה ילידית מפוארת,

הלהקה באה מבאר-שבע, והיא בכלל מנגנת בלאק מטאל מלודי. מה הקשר? לא ברור. מה רע בלהקה עם שם ישראלי-יהודי (מסורת עתיקה פי אלף ומפוארת לא פחות), טקסטים בעברית (פעם אחת – ולו למען המקוריות בלבד) ומטאל ישראלי, שיכול להיות מעניין ואהוב לא פחות בכל העולם (ראה דוגמת Orphaned Land)? מה העניין? רק לנורבגים מותר לכתוב ולשיר בשפת אימם (שאינה נשמעת טוב יותר מעברית – אולי אף מכוערת יותר) ולהכניס אלמנטים עממיים מקוריים? האם Valhalla,Odin ו– Thor משכנעים ומושכים יותר מאשר ההיסטוריה האינסופית של העם היהודי / ישראלי/ עברי/ שמי / מסופוטמי?? שוב אנו מנסים להיות כמו כמו האחרים, כמו כולם, להיטמע בתוך העדר, לזרום עם הזרם – לעולם לא נגדו. החמישייה הדרומית הזו מנגנת רוק כבד בסיסי ומלודי. פתיחות השירים הן המוצלחות ביותר. ריפים וסולו גיטרות שמקורם ב – Heavy/Thrash Metal, קצב בינוני, תופים עמומים מעט, עבודת קלידים פשטנית במקומות הנכונים. הסולן נשמע לא רע יחסית לסולן בלאק מטאל ובסך הכל מוסיקה מהנה למי שלא מגיע עם רף צפיות גבוה מלכתחילה. איני יודע כיצד להסביר זאת, אבל מאזין משופשף יוכל לזהות את הסאונד הישראלי של הלהקה. אולי משהו מ- Salem (אחרי הכל, זאב טננבוים הפיק את האלבום), אולי משהו אחר מ- Orphaned Land ומ Substance For God - , אבל בהחלט ישראלי. השירים די דומים אחד למשנהו, גם המקצבים – אבל היי, זהו אלבום ראשון של חבורה צעירה מן הדרום הרחוק, ובשביל אלבום בכורה הוא כלל לא רע. אני אעדיף אותו עשרת מונים על פני אלבומים סקנדינביים או אפילו אמריקאים שנשמעים הרבה יותר גרועים. לישראלים לפחות אין כל כך הרבה "אבות רוחניים" מקומיים שניתן להעתיק מהם, כך שפוטנציאל המקוריות והעניין ביצירת מטאל ישראלי גדולה עשרת מונים מאשר במקומות שהוזכרו לעיל (ראו הכתבה: "ברוכים הבאים לסדר העולמי החדש"). עצתי הצנועה לכם, ידידיי: מן הרגע שהרמתם ראשכם מעל המים, אל תתנו לאף אחד את ההזדמנות להוריד לכם אותו חזרה. לימדו לשחות טוב טוב, והתחילו לשחות נגד הזרם. נגד מה שמקובל, נגד מה ש"הולך היום". חישבו כיצד אתם יכולים להטביע את חותמכם האישי על היצירה המוסיקלית, שבלאו הכי אתם עובדים עליה כל-כך קשה. האפשרויות הן אינסופיות, כל דלת תוכל להובילכם לעולמות חדשים ומופלאים במחתרת המטאל העולמית, רק אם תעזו. הרבה יוצרים אמיצים עשו זאת לפניכם. אין שום סיבה בעולם שאתם לא תוכלו להגשים מטרה זו. גם אנוכי, וכמוני רבים, רוצה סוף-סוף ליהנות ממטאל ישראלי איכותי. כן, ועוד דבר אחד קטן: נסו לכתוב ולשיר בעברית, אך אם אתם מתעקשים להישאר עם האנגלית – שפרו אותה מעט. בהצלחה. הבהרה: אני יודע שהלהקה אינה קיימת ואינה פעילה מזמן. חברי הלהקה היו בני שבע-עשרה לערך, כאשר הוקלט החומר המוסיקלי הנ"ל. האמור לעיל כבר אינו רלוונטי עבורם, וכפי שאמרתי – אורך חייהן של להקות מטאל ישראליות מאד קצר וחבל, אך כל להקה אחרת שמרימה את ראשה מן העפר, תעשה מעשה חכם אם תאמץ את מעט העצות שהוזכרו לעיל, תהינה אשר תהינה, מקווה לשמוע מכן בקרוב!

Cenotaph

Blasphemous
Gore Enjoyment

נורבגים מתים, דיסקו-גריינד ישראלי ואבד מינו של השטן;
המציאות הדביקה של מחתרת המטאל
באדיבות: איאן קרייסט תרגום ושכתוב: חיים דרישנר

" ישנם המדמיינים, מסיבה מוזרה כלשהיא, ש- Death Metal הוא משהו נורמלי ונגיש לכל אחד", DEAD, סולנה המת של MAYHEM/ MORBID אמר פעם לאחד ממראייניו לפני התאבדותו ב- 1991. "אם תבקר בכל בית-ספר ממוצע, לבטח תיתקל ברבים מהילדים לובשים חולצות של Autopsy ,Morbid Angel ו- Entombed, דבר זה יגרום לי להקיא, שוב ! ד'ת ובלאק מטאל הוא משהו שאמור להפחיד כל בן-תמותה ממוצע, הוא לא נועד להפוך לאופנה !" מטאל הוא אחת מצורות האומנות הבלתי-אנושיות שהומצאו מעולם, בן-כלאיים של מוסיקה קלאסית וסאדיזם טהור. בנוסף לכך, הוא מזכיר לא-פעם קרנבל, גדוש בדמויות גדולות מן החיים ואשליות לרוב. הקוד המוסרי הנוקשה מתפתח באופן תמידי, שנה אחת מעדיף ג'ינסים כחולים, לעומת תחפושות פרועות בשנה שלאחריה; תמיד סוגדים למשהו, באם מגוחך, פאשיסטי, אופטימי, אסקפיסטי או ילדותי, אך תמיד נעשה הדבר בקיצוניות ובומבסטיות "עד ידית החרב". דת' מטאל סבל מהתעלמות בילדותו ומלעג בבגרותו. כעת הסצנה העיקשת מסתעפת לתחומי המחשבים, רעש, אופרה, פשע ואוונגרד, דבר המעוות את סיפור המחתרת למעשייה של חידוש אובססיבי, תגובה ותגובת-נגד.

אנטומיה של אנשי המטאל

"השפעת הספיד/דת' מטאל בקרב האמריקאים הילידים (אינדיאנים, בפי העם) פשוט מדהימה", כתב פעם מישהו ששם לב לתופעה. " קיימות סצנות מטאל מיוחדות ומעניינות בשמורות הילידים, כל אחת עם קיבעונה המוזר עקב בידודה. אינדיאנים משמורת נהר גילה אוהבים קניבאל קורפס מעל הכל, ואלה משבט פימה מתחברים לספולטורה. קיימות בשמורות אלה להקות מטאל מקומיות הגורמות לבידוד הנישות הקטנות שלהם בידוד נוסף על פני עץ המטאל המסועף. זקני השבטים באופן קבוע מקוננים על כך שהצעירים זונחים מסורת עתיקה בעבור אותו רעש מזעזע. ואז ישנה תמיד אותה מיני-שערוריה בנוגע למציאת חיות משק שחוטות ומושחתות". רוקרים בכל העולם יוצאים משליטה, והם זקוקים לפס-קול. מגזין הטיימס הניו-יורקי דיווח על מטאליסטים קובנים שבחרו להזריק לעצמם נגיפי איידס ולגסוס בבתי חולים על פני הברירה האחרת שניצבה למולם; לגזוז את שיערם ולהתגייס לצבאו של קאסטרו. בני-נוער אמריקנים מנבדה ומניו-ג'רסי נמשכים לרומנטיקה שבהתאבדות. בנורבגיה, המוסיקאים עצמם הבעירו ושרפו עד היסוד לפחות 13 מן הכנסיות העתיקות במדינה והרגו שניים מחבריהם. "אנשים לא מבינים", אומר ביל יארקביץ, אחד ממייסדי תקליטי RELAPSE. "הם נעולים כל-כך חזק בזרם המרכזי (MAINSTREAM) ובמה אחרים חושבים ועל מה אחרים מדברים, שהם כלל אינם מודעים שכל הדבר הזה כלל קיים לו אי-שם". רוק אלטרנטיבי הוא הצעצוע של הזרם המרכזי, והוא נעשה בכל שנה יותר מגוחך ומביך, בשעה שלהקות כמו BAD RELIGION, SMASHING PUMPKINS- ו NINE INCH NAILS נאבקות

למחות שהן שונות... בינתיים, אלבומה (Devine Intervention) של SLAYER - בה מתואר מעריץ שחרת את שמה של הלהקה על ידו בעזרת סכין גילוח מהדור הישן - מככב במקום הראשון בלוח המצעדים. מוסיקת מטאל אוהבת תשומת-לב, אך היא לא תציית לפשרות. מחתרת המטאל הקיצוני הינה בעלת תכונה מוזרה לצוץ באיזורים בהם התנאים הם קיצוניים; שמורות אינדיאנים, שכונות אמריקניות בעייתיות, איים בדרום האוקיינוס השקט, מזרח אירופה ודרום אמריקה. להקות מפורסמות כמו NAPALM DEATH ו- DEICIDE לעתים קרובות מגיעות למקומות רעבים למוסיקה כמו בואנוס - איירס, תל-אביב, פולין, דרום-אפריקה, ברזיל ומדינות ברית-המוצעות לשעבר, ומחבקות את המקומות האלימים בעולם עם מוסיקת המלחמה.

ידיים קרות, לבבות שחורים

בנוסף להיותן ביזאריות ומבהילות בזכות ולא בחסד, להקות שנות ה-80 המוקדמות מברזיל - ספולטורה, משוודיה- באטורי, מגרמניה - סודום ומשוויץ - הלהאמר (סלטיק פרוסט), ניתנות להקות אלה לאיפיון כללי כמחוות עלובות ל- HEAVY METAL. VENOM מסורתי עשה לעצמו שם נוסף ע"י מסעי הופעות מאסיביים ברחבי העולם ונעימות מנופחות, אך VENOM הפגיזה ברעש שטני שהבהיר שהאפלה היא הדרך הנאותה לסוף העולם. במהלך הופעה בלונדון, גדושה בפירוטכניקה, האנטי-גיבורים המגושמים כמעט שרפו את הסולן - קרונוס. בסופו של דבר הלהקה נהייתה מושא הערצה לרוקרים של חדר המיטות ברחבי העולם. לא מעט להקות ביצעו שירי מחווה ושירי כיסוי ל- VENOM, ביניהן AFFLICTED ,THERION ,

DECEASED ו-IMMOLATION. אוספי מחווה ל-BATHORY ול-CELTIC FROST הופיעו מאוחר יותר. לשטן יש שרירים גדולים, הרבה כסף וכוח, והוא חסר חברים, ולכן הוא מהווה בן-זוג מצויין לריקוד בשניים עבור אלה המתנכרים לו. בכל פעם בה נדמה שסצנת המטאל בעטה באשכיו של ניק הזקן (השטן), סובב לו גלגל הסגידה וחוזר חלילה עם פנטגרמים וצלבים הפוכים. כיום, בהשראת המוסיקה בעלת כושר ההמצאה וסיפורי המעשיות המזעזעים והכמו-אמיתיים של להקות הבלאק מטאל הנורבגי, נערים ונערות צעירים מוציאים שוב מארון הבגדים את הגלימות והחרבות, מורחים צבע לבן על פניהם ומכתימים את מבטיהם הזועפים בפסים שחורים. "אני חושב שהרבה מהם יותר אקספרימנטליים מרוב להקות המטאל הקיצוני", אומר קווין שארפ, הצורח הראשי מ- BRUTAL TRUTH. "זה דומה לתקופה בה פאנק והארדקור שיגשגו, האנשים ענדו רצועות על ידיהם וכל מני גימיקים אחרים רק לשם ההלם שהדבר יגרום, רק כדי שיוכלו להגיד 'אני חרא ואידיוט מושלם' ". בהשראת להקות כמו BATHORY ו- MAYHEM, להקות נורבגיות משלבות רעש מהיר ומזמזם עם אקורדים של ימי הביניים ונעימות מוסיקליות קדומות. פרויקטים כמו STORM ו- ARCTURUS זונחות את אלמנט המהירות ומחיות מוסיקת-עם מסורתית ויורים את שנאתם בשפת אימם. בראיון אחר ראיון, אומנים מתיימרים להחצין את משיכתם העזה לבדידות והתבוננות בטבע. "אנו נוהגים, כדרך של קבע, ללכת למקומות מבודדים בטבע בשעות מאוחרות, להשמיע מוסיקה רוחנית ולשוחח על העתיד והטמון בחובו. זה כמו משחה מרגיעה לנשמותנו", מתוודה אחד מחברי IN THE WOODS. למרות שב- BATTLES IN THE NORTH של IMMORTAL

מופיע על עטיפת האלבום צילום של שני לוחמים-ליצנים זועמים בשלג, באלבום FROST של ENSLAVED הצילום הוא פחות יומרני ומראה נוף פשוט של פיורד. נורבגים אחרים, EMPEROR ו- MORTIIS, מעוררים שילוב נוגה של מוסיקת עם של ממלכה אבודה ובלאק מטאל חסר רחמים. הרוזן גרישנק, רוצח מורשע היושב בכלא, טוען שמטרת הרכבו BURZUM המושפע חזק מטכנו היא " גירוי חוש הדמיון והפנטזיה של בני תמותה". בהמשך לחוסר האבחנה בין דמיון למציאות, גם להקות מגרמניה, שבדיה, יפן ופולין מתגאות בשריפת כנסיות וחילול בתי-קברות, כביכול. דומה כי גם האמריקאים להוטים להצטרף לכיף הטמא. יש רבים (וביניהם אנוכי, ח.ד.) שהיו רוצים לראות כיצד המוסיקה הקיצונית הזו מתעלה מעל זוטות סנסציוניות מיושנות אלה, אך הרעיון של הכרזת מלחמה גלויה נגד הדת עדיין מושך רבים. "ניתן לאמר זאת כך; אני אתאיסט, אבל אני מרגיש בוז עמוק לנצרות", אומר דני לילקר, הבאסיסט של BRUTAL TRUTH, ניו-יורקי רזה וגבוה שמטרתו החברתית העיקרית היא הפיכת המריחואנה לחוקית, "הנצרות החזיקה באחיזת-חנק את המוסר והערכים במשך 2000 שנה. אני חושב שזה גזעי מאד שמישהו יורק בפניה".

עיירת השטן, פלורידה

המשיכה המוגברת לרוע השתרשה באחיו הבכור, המצ'ואיסטי והמסומם של הבלאק מטאל - דת' מטאל. על ידי קידום מכירות ויחצ"נות בעיקר מפה לאוזן של אוהדים שרופים של ז'אנר זה, להקות מחתרת טהורות כמו MORBID ANGEL ,DEATH, SADUS ו-NECROPHAGIA מכרו עשרות אלפי קלטות דמו בהפקה עצמית בשנות השמונים. כיום, ז'אנר המוכר מליוני עותקים, דת' מטאל עומד בפני פשיטת רגל סגנונית ומסחרית. "דת' מטאל בהחלט לא מת", אומר מאט

ג'אקובסון, שותפו של יארקביץ ב- RELAPSE. "הרבה חברות דת' מטאל צצו להן כשהמוסיקה החלה להיות ממש פופולרית. חברות אלה לא נוהלו ע"י אנשים שהיו מחויבים לגמרי למוסיקה, הם רצו רק לעשות כסף. אנו רואים כיום שרוב החברות הללו סובלות מכך שעסקיהן מתדרדרים. עבורנו העסקים עדיין משגשגים, ואני חושב שזה בגלל שהשקענו את ליבנו בעניין מן ההתחלה". ההתחלה היא כפי הנראה 1985, כאשר הסולן/גיטריסט/באסיסט צ'אק שאלדינר הוביל את להקתו DEATH ביצירת הארדקור מטאל תמים, ילדותי ומוגזם ברוע שהקרין ממנו - במרתף ביתו. מדינתו, פלורידה, זכתה בזכותו במוניטין כבירת המטאל האמריקאי דרך להקות כמו OBITUARY, MASSACRE ,DEICIDE והמהגרים מצפון קרוליינה MORBID ANGEL. יחד, להקות אלה מהוות את "הבשר ותפוחי-האדמה" של הדת' מטאל האמריקאי, בזכות אימוצן את הצליל האגרסיבי בדרגה סבירה של כישרון

מוסיקלי והופעה תיאטרלית משהו. שטניסטים כדוגמת DEICIDE ו- MORBID ANGEL מעוותים רעיונות מוסיקליים קלאסיים כדי להראות את טבען הכופר, בה בשעה שמנגד להקות נוצריות כמו MORTIFICATION ו- LIVING SACRIFICE מאמצות את אותה פראיות אלימה כהצהרה על אמונתם. תגובת נגד ותיקה לעודף ההיצע של קולות גרוניים פראיים וגיטרות מגהקות, באה בצורת דום מטאל, תבנית מוגדרת מראש של חיפוש אחר הצלילים האיטיים, האמוציונליים והמלאנכוליים ביותר. ז'אנר זה חייב תודתו בעיקר לאביו הרוחני BLACK SABBATH– ואצבעות הפלסטיק של טוני איומי, כאשר נציגיו הקלאסיים של סגנון זה הן להקות כמו THE OBSESSED, CANDLEMASS, PENTAGRAM ו- St. Vitus

<u>מוות ממוכן</u>

"אני אאזין לאלבום דת' מטאל רק כדי לראות מה להקות אחרות עושות, אך בד"כ איני משאיר את האלבום אצלי", מצהיר הגיטריסט דינו קאזארס מ- FEAR FACTORY. "זה משהו שכבר שמעתי וכבשתי, ועבורי זה כבר מיושן". FEAR FACTORY, שמקורה בסצנת החצר האחורית ההיספנית של מזרח לוס אנג'לס, היא דוגמה לקידמה. אלבומיהם האחרונים שניתנים לתיאור כדת' מטאל רובוטי, נשענים בכבדות על מחשבים ועל ציוד היי–טק אחר לשם הפקת אפקטים קוליים, מיקסים וטריקים אחרים. בעזרת חבריהם לאותה חברת תקליטים, FRONT LINE ASSEMBLY, הם יצרו גרסאות תעשייתיות וטכנו של שיריהם הם בשני אלבומים: FEAR IS THE MINDKILLER מ- 1993 ו- REMANUFACTURE. "כשהוצאנו לאור את ...FEAR IS, לקחנו סיכון גדול", אומר קאזארס, שהוא עצמו חובב מוסיקה גותית ואלקטרונית בעיקר וגארי ניומן בפרט. "אנשים הופתעו, אך קיבלנו תגובות טובות. זה היה הרגע בו התחוור לי שהמעריצים הם אנשים בעלי ראש פתוח, ומוכנים לראות מה יהיה צעדנו הבא. אני חושב שהמטאל לקח תפנית שלמה, ומגמה זו תמשיך בעתיד". "מטאל, מוסיקה תעשייתית ומוסיקת נויז הם כמעט בלתי ניתנים להפרדה כיום", מסכים יארקביץ מתקליטי RELAPSE. "דת' מטאל נעצר בנקודה הברוטלית ביותר שבה הוא נמצא, ולהקות הנויז היפניות אף מוחקות ברוטליות זו בחמש השניות הראשונות של ההאזנה. אנשים רוצים תמיד לקחת קיצונות מוסיקלית צעד אחד קדימה. בסוף הכל יהפוך לסצנה אחת גדולה, אני חושב". להקות הגריינדקור הראשונות NAPALM DEATH, EXTREME NOISE TERROR ו- SATANIC MALFUNCTIONS הכריזו את ההכרזה האחרונה שניתן להבחין בה, במאבק הסופי להשגת מהירות ועוצמה. בשלב מאוחר יותר, ההשפעה ניכרה במוסיקאי מטאל מן הפרברים האמריקאים, שהלחינו קטעים מהירים במיוחד העוסקים בהפרעות נפשיות ופארודיות דם ומעיים. השלישייה הניו–יורקית INTENSE MUTILATION הופיעה כשהיא מנפנפת במקלות גולף, לבושה בתחתונים וחבושה מסכות סקי ושקיות אשפה. בחוף המערבי של ארה"ב, הלהקה המיתולוגית WEHRMACHT הקליטה תקליטים שנוגנו במהירות של 87 סל"ד, כדוגמת IRON MAIDEN, ולעגה לתלבושות המטאל בעזרת חגורות כדורים ורצועות יד ומסמרי מתכת עשויים פחיות אלומיניום ריקות. להקות אחרות, שקשה לתאר את סגנונן, כמו OLD LADY DRIVERS, SPAZZTIC BLUR, Mr. Bungle ו- Satan's Bake Sale הקדימו בסגנונן להקות כמו THE BOREDOMS היפנית והפרויקט של ג'ון זורן NAKED CITY שניגנו ג'אז גריינד ו- PAIN KILLER

"BRUTAL TRUTH ניגנו כל–כך טוב באוסקה, יפן" אמר יאמאטסוקה איי מלהקת THE BOREDOMS, "שפשוט בכיתי".

מורשת הטירוף ממשיכה ומורגשת היטב בסאונד הענק והמלוכלך של BRUTAL TRUTH, בשיגעון הפסיכדלי של O.L.D. ובהיתוך הנוצר כשלהקת PEOPLE הישראלית משלבת נויזקור ומקצבי דיסקו ממוכנים. משלי הטרור העתידני, הדת והשליטה על המחשבות של VOIVOD, הובילו דור שלם של להקות לאחוז בצד התעשייתי של הט'ראש, להקות כמו MINISTRY, SKINNY PUPY ועוד; הידועות בתחום הן: CANDIRU, DEAD WORLD, GODFLESH ו- MEATHOOK SEED.

מצד שני, הרעל האורגני משולל הרסן של C.O.C. והנעימות הפסיכוטיות של BLACK FLAG זרעו זרעי סגנונות גסים הרבה יותר. המנוני השנאה הבנויים בצורה רופפת של EYEHATEGOD ו– GRIEF הפיצו את הארס האנטי

מסחרי הנוקב הגס והצמיגי. להקות אלה פיזזו באפילה גולמית, וייצרו מוסיקה כל כך שלילית שמטרתה היתה ברורה.

דת' מטאל הופך למוסיקת פופ?

באופן הסטורי, להקות מטאל היו חסרות עליזות ושמחת חיים מוסיקלית מתחת לחגורות הצבאיות שחגרו, אך עם התקדמות הז'אנר, יותר ויותר להקות אירופאיות נשמעות כיום כאילו הושפעו מ-THIN LIZZY או מ-JETHRO TULL עם קולות מעוותים בצורה מחרידה ותופי דאבל בס רועמים. ברוב המקרים, המגמה האבולוציונית של המוסיקה הזו אינה שם נרדף להתמסחרות. התוצאות פשוט מוכיחות שדת' מטאל בשילוב עם השפעה מוסיקלית אחרת באשר תהיה, יכול לגרום ליותר להקות דת' מטאל להיווצר וליצור. CARCASS ו-ENTOMBED המבוססות והותיקות, תירגמו את הדם והחספוס של הדת' מטאל למוסיקה מפלצתית בעלת אופי רוק 'נ' רולי. להקות מרכז אירופאיות כדוגמת TIAMT או SAMAEL הרימו את הכפפה והלבישו את המוסיקה שלהן בחליפות בסגנון הניאו-בארוק. TIAMT ניגנו מוסיקה חריפה עם נגיעות אופראיות ובכך השיגו אפקט של משהו נשגב ואצילי, בדומה ללהקות כמו BAD SEEDS או EINSTURZEND NEUBATEN. PUNGENT STENCH האוסטריים והבלתי צפויים, שידרו אוסף סוטה של סקס, וולגריות ו- ZZ TOP, בשילוב תדמית סאדו-מזוכיסטית. באלבומם Dirty Rhymes and Psychotronic Beats (EP), הלהקה עצבנה מעריצים רבים ע"י רמיקס בסגנון טכנו של להיטם Blood, Pus and Gastric Juice. הלהקה השבדית המזוהה יותר מכל להקה אחרת עם הסאונד השבדי הקלאסי, DISMEMBER, התפתחה למין בן כלאיים של דת' מטאל ו- Groovy Grunge, ו-PYOGENESIS עושים את אותו הדבר עם רוק אלטרנטיבי מלודי. ובשעה שהרוק הגותי נשאר בעיקר מוסיקת כת ותופעה שולית בשנת 1995, להקות בריטיות שעלו במהרה על מפת המטאל העולמי כמו MY DYING BRIDE, ANATHEMA ו-CATHEDRAL עטו על גוף חבריהן חולצות לבנות נפוחות והמיסו לבבות עם חזיונות מוות רומנטיים. למרות היותן מושפעות חזק מהסגנון הגותי, וחמושות בסאונד גיטרות כבד ואפלולי, להקות אלה הדהדו את ההד החוזר מלהקות כמו EMPEROR ו- IN THE WOODS... ומתשוקתן העזה לסגנון מוסיקלי המשלב עוצמה ופיוט. המטאל המחתרתי מזדחל לו אל עבר עידן הזהב, בו פאגאניזם מתערבב עם טכנולוגיה, הקיצונות מגלה את המסורת ורעיונות יכולים להפוך למציאות. הקרקס נמצא במלוא תנופתו, וכל ניצן חדש דוחף את המוסיקה למציאות חדשה ומרתקת, תחכום אומנותי מיזנטרופי חדש. שלא כמו אביו הקדמון הפאנק, המטאל אינו מתייבש ומתפזר לרוח בכל פעם שדור חדש מגיע לבגרות. החוויה הכוללת, שנראית אבסורדית למדי לצופים מבחוץ, הינה חוויה חובקת-כל עבור אלה שמוסיקת מטאל היא חייהם. מעט מאד דברים הינם בעלי משמעות בעולם מודרני ומתעתע זה שאנו חיים בו, אך המטאל מעניק לנו מערכת אמונות עמוקות כה מוגזמות, שזה מגוחך. אמונות אלה רותחות יחד בסיר גדול ומתמצות לכדי סנטימנט פופולרי יחיד, שכל כולו מסתכם בשתי מילים שניתן לשרבט על שולחנו של תלמיד בחטיבת הביניים:

Metal Rules!

הבהרה:

המאמר משקף את רעיונותיו ודעותיו של כותב המאמר, ולא לכל מילה אני מסכים. זאת ועוד, המאמר הוא יחסית ישן, אך רוחו והמסר הנובע ממנו טובים לימינו אלה, ובכלל. כל אדם יוכל לפרש את הנאמר בשורות אלה כרצונו, אך מן השורה התחתונה אף אחד לא יוכל להתעלם !

ספרו של כותב המאמר, איאן כרייסט, "Whiplash!" - ספר ההיסטוריה הראשון בנושא התפתחותו של הרוק הכבד, ייצא לאור בחודש מרץ, שנת 2001, בהוצאת הספרים האמריקאית Harper Collins. חפשו ספר זה!

אוקסיפלגאץ
מסע בין-כוכבי
תקליטי סיזן אוף מיסט
צרפת 1999

Oxiplegatz
Sidereal Journey
Season Of Mist Rec.,
France 1999

הלהקה המיתולוגית At The Gates כבר אינה קיימת, אך רסיסיה שהתפזרו לכל עבר עדיין יוצרים מוסיקה. הרכב אחד שמורכב מפליטי At The Gates הוא The Haunted (רדופי השדים – בעברית) שמנגנים מוסיקה מהירה, כבדה ואיכותית ואינם מזכירים בשום צורה את להקת-האם שממנה באו. אחד משני הגיטריסטים וכותב חלק גדול מן החומר ב- ..At ז"ל, בעל השם המצחיק אלף סוונסון Alf Svenson התפזר גם הוא לדרכו המיוחדת וניסה ליצור משהו מקורי בעל חותם אישי. משהו שלא נשמע כמו שום דבר אחר במטאל השוודי או בעולם המטאל בכלל. הוא נכנס לאולפן ההקלטות שבמרתף ביתו, ומשם המריא לעולמות אחרים. הוא השתחרר מכוח הכובד, עבר את החור באוזון ופגש בתרבויות אחרות במרחק של מליוני שנות אור מכאן. החללית שעימה הוא המריא למסעו הקוסמי, הפנטסטי, נקראת אוקסיפלגץ, שהיא בעצם אלבום סולו במלוא מובן המילה – אלבום של איש אחד שעושה הכל. זהו אלבום קונספט, שיר-סיפור אחד ארוך (כ- 42 דקות) המחולק ל- 33 טראקים פנימיים, כאשר לכל טראק יש שם משלו כאילו היה זה שיר בפני עצמו. הסיפור הוא סיפורו של עם רחוק, שכוכבם נבלע ע"י התגלמות הרשע בצורת חור שחור או משהו בסגנון, והיצורים האלה נאלצים לברוח ולנדוד ברחבי היקום בחיפושם אחר בית חדש. אנו מוזמנים כמובן לנדוד עימם ע"י המוסיקה המיוחדת שמצליחה ליצור אווירה קוסמית אמיתית, לעתים של תקווה ולעתים של ייאוש וחוסר ישע בפני הסוף המתקרב והבלתי נמנע. לעזרתו של סוונסון מתייצבת שרה סוונסון (אחותו? אשתו?) שמוסיפה לאווירה בעזרת קולה השמיימי (תרתי משמע!). מכונות התופים מורגשות באופן ברור, כנראה לא נעשה מאמץ מיוחד להסוותם כתופים אמיתיים, אולי מכיוון שהצליל האלקטרוני שלהם מוסיף מעט ליחודיות האווירה ההיי-טקית, הבין-כוכבית שמועברת אלינו לאורך האלבום. המוסיקה היא שילוב של אופרה, בלאק מטאל, מעט גותי'ק מטאל, מעט שירה צלולה של סוונסון עצמו – והכל מורגש באמת חללי. מר סוונסון ניסה ובהחלט הצליח להעביר דרך המוסיקה את הרגשת הריחוף בחלל השחור, הקר, במסע החיפושים אחר תקווה חדשה – זו היתה הרגשתי בכל אופן. המוסיקה בהחלט מקורית, אינטליגנטית, אוונטגארדית וניתן ממש להתחיל להינות ממנה לאחר השמיעה השלישית או הרביעית, כיוון שהיא מורכבת ועמוסה במוטיבים רבים ומעניינים. לא מוסיקה לכל אחד. ההפקה אינה מן המשובחות, וזהו אולי חסרונו היחיד של האלבום ושל עצם ההקלטה באולפן ביתי ולא בסטודיו מקצועי. האלבום ראה אור בחברת Season of Mist הצרפתית, שלזכותה ניתן לזקוף לא מעט אלבומים משובחים של להקות מעניינות כמו And Oceans Bethzaida Anata ועוד. האלבום מומלץ מאד לכל אלה המחפשים בעיקר מקוריות ואוירה באלבום מטאל מעניין מאד, אך אל תצפו להשתגע ממנו בשמיעה הראשונה בחנות התקליטים – השיגעון יבוא? אחר-כך ! ונסיים בציטוט מפי אלף סוונסון עצמו, משפט שצריך להיות נר לרגליו של כל יוצר מטאל באשר הוא: הפעם ניסיתי יותר מכל דבר, לא לתת לעצמי להיות מושפע מהטעמים ומסגנונות הנגינה של אחרים, ופשוט לתת לרעיונותיי להתפתח בצורה חופשית."

OXIPLEGATZ - SIDEREAL JOURNEY

רקבון הג'ונגל
טבחו בחלשים
תקליטי מורביד
גרמניה 1999

Jungle Rot
Slaughter The Weak
Morbid Rec.,
Germany 1999

רקבון הג'ונגל הוא מושג שמתאר את שארע כאשר חיילים אמריקנים בויאטנם עמדו שעות במארבים, בוססו בביצות מים עכורים, מזוהמים ומסריחים, כאשר העור הלח נרקב ונשר מגופם – פשוטו כמשמעו. זוהי גם להקת דת'–מטאל אמריקאית, ללא פשרות, מנגנת מטאל כבד, איכותי ומרענן. זהו למעשה אלבום אריך–הנגן השני של הלהקה, כאשר היא מתוארת בקומוניקט שקיבלתי מתקליטי מורביד כאחת מלהקות המחתרת שעובדות קשה יותר מרוב הלהקות בתחומן. ניתן להבין את המושג "עבודה קשה" רק לאחר שמאזינים היטב לאלבום "טבחו בחלשים". שמעתי אין–ספור להקות דת'–מטאל אמריקאי, ובכלל. רובן סטנדרטיות, לא מעניינות ולא מקוריות. אותו שטאנץ', אותם מוטיבים, אותו סגנון – והלהקות בד"כ שונות זו מזו רק בשמן. ב"רקבון ג'ונגל" יש משהו אחר. משהו מיוחד. עוצמה וכוח שניתן למצוא רק במעטות מן הלהקות, ורעננות – מילת המפתח. המוסיקה מנוגנת כל–כך טוב מבחינת הביצוע, התופים

נשמעים עוצמתיים וייחודיים, הסולן מעולה והריפים, אילו ריפים ! מופקים מצלילי הגיטרות הכבדים ביותר שניתן להעלות על הדעת. לא הצליל המלוכלך שמאפיין את ENTOMBED או את CARCASS, אלא צליל דיסטורשן נקי וכבד שמופק מגיטרות ט'ראש הכבד ביותר שניתן להעלות על הדעת. דאבל – בסים יפהפיים, ריפים מקוריים, מקצבים מעניינים. הקצב משתנה; בעיקרו הוא קצב בינוני Mid Tempo, מינון נמוך של גריינד Grind, לעתים קטעים איטיים – והכל במקצוענות. מי שמחפש אווירה, קלידים או קולות אופראיים, לא יימצא את מבוקשו באלבום זה. מי שמחפש עוצמה טהורה, מקצועיות, סגנון דת' – מטאל כמו שהוא אמור להשמע (אמריקאי, אמריקאי..), הפקה נקייה וקריסטלית, קטעים קצרים ואיכותיים, יימצא הכל כאן, וכשהשיר האחרון יסתיים – הוא יירצה עוד! ארבעת המוסיקאים מגיעים מוויסקונסין, ארה"ב. וויסקונסין אינה בדיוק טמפה, פלורידה או יונקרס, ניו–יורק ואין יותר מדי להקות מטאל שמגיעות מאיזור זה. אולי דווקא בעובדה זו טמון היתרון היחסי של Jungle Rot, שגורם להם להשמע מקוריים ומעניינים מ– 90% מן הלהקות האמורות לעיל. לא תמצאו קטעי סולו גיטרה ארוכים (ולעתים די מעצבנים), משיכות מיתר צורמניות בצלילים גבוהים כדוגמת אלו של Slayer, אלא פשוט 100% עוצמה וכיף. חפשו אלבום זה אם אתם בעניין של דת' מטאל אמריקאי מן המשובחים שיש!

Graphic Details

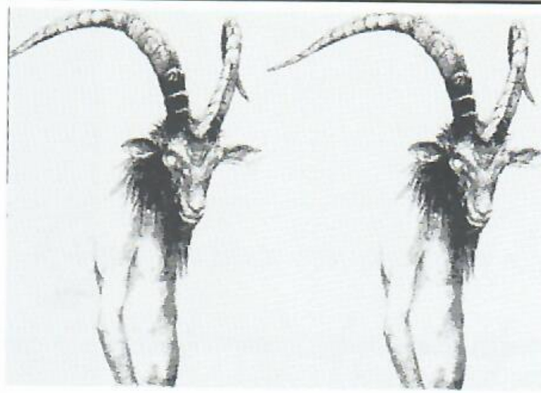
פרטים גרפיים

תלאותיה של להקת מחתרת – סיפורה של Ancient Rites;

לרגל הוצאתו לאור של אלבום האוסף "The First Decade 19 89-1999", של הלהקה הבלגית Ancient Rites בחברת התקליטים ההולנדית MASCOT, מצאתי לנכון להעלות על הכתב את תלאותיה של להקה, של אנשים שמחויבים באופן טוטאלי לאומנותם, וכל מה שהם מוכנים לעבור (ולסבול) על מנת להמשיך וליצור דוגמה ומופת לכל לב מתכתי, של התמדה, דבקות במטרה ותשוקה עזה לרוק כבד! הדברים מובאים ישירות מפי הסולן/בסיסט, מנהיג הלהקה והאדם היחיד שנשאר מן ההרכב המקורי – גונט'אר ט'ייס: " עשר שנים של ANCIENT RITES. הזמן בהחלט עף. ובכל זאת, ההתחלה נראית כה רחוקה. אותה סצנה של שנות השמונים המוקדמות, שכל אחד מאיתנו לקח בה חלק באופן אינדיבידואלי (עדיין לא כחלק מ– A. R.) והיכן שנמצאים שורשיה של הלהקה. A.R.) הוקמה רשמית ב– 1989 כשסוף–סוף הרכב יציב נמצא. האזנה אחת לחומר המוקדם (והצצה אחת בצילומים מאותה תקופה) מיד מאששים את העובדה שאילו היו זמנים שונים. ובכל זאת, כל צעד בקריירה שלנו היה צעד חשוב ותרם למה שאנו כיום. לא משנה כמה התפתחנו כלהקה, אנוכי עדיין מאמין בכל מה שיצרנו ועשינו כלהקה, אפילו אותן הקלטות ישנות ופרימיטיביות – אך בעלות הקסם המיוחד להן. מוסיקלית / טקסטואלית, החומר הישן אינו עומד בתחרות עם החומר הנוכחי, אך הוא משמש כעדות לזמנים שנשכחו מזמן ולא ניתן היה לפסוח עליו. אני חייב להתוודות שתחושת שתחושת הנוסטלגיה אפפה אותי כאשר פישפשתי בתצלומים ישנים שייצגו כיאות אלבום עשור זה, כיון שצילומים אלו קשורים בקשר חזק עם זכרונות רבים. אילו צילומים לבחור? דילמה אף גדולה יותר, אילו שירים להכניס לאוסף? בלתי ניתן לרצות את כולם. A.R. עשתה דרך ארוכה מנגינה במרתפים המעופשים ביותר, ועד לבמה המרכזית בכמה פסטיבלים גדולים – עובדה המוכיחה היטב את המרחק שעברנו כלהקה. ניתן להחשיב זאת כדרך נס, את עובדת הגעתנו עד הלום. אחרי הכל, מעולם לא היו לנו מנהלים, חברות תקליטים גדולות או כסף גדול, שידחפו את הלהקה קדימה.

כל מה שאי–פעם השגנו הוא הודות לעבודה קשה והודות לתמיכה שזכינו לה מצד הסצנה המחתרתית העולמית. כמו כן, יש לזכור שכאשר אנחנו התחלנו, סגנוננו היה רחוק מלהיות פופולרי ונאלצנו להתמודד מול מכשולים והטלות חרם רבות (בין היתר איומים בפצצות, אלימות שהופנתה כלפינו בהופעות, מפיצי תקליטים שסרבו להפיץ את אלבומינו ועוד..). בנוסף, הרבה ביש–מזל חצה את שבילנו; רומנו הן ע"י חברות תקליטים והן ע"י יחצ"נים למיניהם, הפסד כספים שהושקעו על ידינו, חברי להקה שסיימו בבתי חולים וכמובן אלה שאינם כבר. מוזר להודות בכך ששלושה מחבריי לנגינה כבר מזמן קבורים (תאונות דרכים, התאבדות), שניים מהם מִן ההרכב המקורי. חלק מקללה? ובכל זאת, כל התלאות שאדם עובר בחייו, יכולות לשמש לו להשראה; זעם יכול להפוך לעוצמה. ככל שיותר אנשים ניסו לרמוס אותנו, כך נהיינו יותר פאנאטים, ככל שהסיכויים היו יותר נגדנו, השתדלנו חזק יותר להצליח. איזו אכזבה היתה זו לגלות שאפילו הסצנה שלנו מסונוורת ע"י סימנו של הדולר, וכישרון, מקוריות והתמדה בלבד כבר אינם מספיקים על–מנת לזכות בהכרה. היה זה רחוק ממעורר השראה, לראות את הסצנה/כת שלנו הופכת אט–אט לעסק כלכלי לכל דבר. ובכל זאת לא הייתי רוצה להפסיד אף יום באותן עשר שנים שחלפו. כל–כך הרבה אנשים תרמו, בדרך זו או אחרת, לסיפור העלילה של A. R., פנים ודמויות שאני בקושי זוכר, אך רבים עדיין שמורים בתודעתי. איך אפשר לשכוח את אותה פעם שבה ננטשנו בבריטניה בעיצומו של מסע הופעות, עם כל הציוד, ללא גרוש לקניית מזון או משקאות (שלא לדבר על כרטיס חזרה הביתה)? מקדם מסע ההופעות נשדד ברחוב (זה בכל אופן מה שהוא סיפר לנו) ולא נשאר כסף לשלם עבור אוטובוס ההופעות. ללהקות האחרות דאגו היטב בחברות התקליטים שלהן, אך אנו מצאנו עצמנו ברחוב, מנסים למצוא מסתור מפני הקור בתא טלפון. רוק–אנ–רול !! אנו הרווחנו את כרטיסי הנסיעה הביתה בכך שהופענו בכל רחבי המדינה, במקומות מוזרים אל

מול קהל מוזר וצבעוני. המשכנו במסע ההופעות בכך שהשתמשנו בתחבורה ציבורית, ושוב נתקענו באמצע שומקום כיוון שהרכבות פתאום שבתו. המשכנו במסע בנסיעה באוטובוסים, אך גם אלה גילו פתאום סולידריות עם נהגי הרכבות והצטרפו לשביתה וביקשו מכל נוסעי האוטובוס לרדת. טוב שנשארו לנו כמה מטבעות כדי להתקשר למקדם מסע ההופעות הלונדוני, על מנת להודיע לו על מצבנו. לאחר שעות ראינו אדם מתקרב אלינו בהליכה. הוא הגיע לאסוף אותנו אך מכוניתו נתקעה באמצע הדרך. במקרה אחר, נעצרנו ע"י משטרת גרמניה בטענה שאוטובוס המסע אינו מתאים לנסיעה. הקנס ששילמנו גמר לנו את הכסף האחרון שנשאר ובנוסף החמצנו שתי הופעות (פרט מדהים: השוטר שרשם לנו את הדו"ח, הוביל אותנו למוסך ששייך "במקרה" לדודו!). זכור לי גם המקרה בו נתקענו בסופת רעמים בלילה בהרים, כאשר האוטובוס התקוע שלנו חוסם את הכביש היחיד באיזור, המוביל מאיטליה לשוויץ. נאלצנו להנחות את התנועה בעצמנו, עד הגיעה של המשטרה, על מנת למנוע ממכוניות להתנגש באוטובוס כיוון שלא היו כלל אורות בכביש זה. האנשים במכוניות שעברו משום מה לא בטחו באותם אנשים מוזרים למראה שצצו מן החושך עם פנסים, שחסמו את הכביש. כאשר הגענו ליוון להופעה, וסחבנו את הגיטרות על גבינו, מצאנו את עצמנו במרכז התכתשות בין כמה ארגונים קיצוניים. קולות הנפץ ששמענו לא היו זיקוקי שמחה, כפי שחשבנו בהתחלה, (אך גם לא חשבנו שהיתה זו קבלת פנים במיוחד בשבילנו. אחרי הכל, מעולם לא היינו עד כדי כך פופולריים!) אלא בקבוקי תבערה. במקרה אחר, עצרנו בתחנת דלק שנראתה נטושה. בעודנו מחפשים אחר האחראי, ראינו מכונית חונה לצד האוטובוס. בתוכה שכב אדם שקיבל דום לב ונראה שזהו סופו. אחד מאנשי צוותנו, שהיה חובש צבאי בעברו, החיה את האיש בשעה שמהנדס הקול השיכור שלנו הסריט את האירוע בעודו צועק " פניו של המוות!". בפעם אחרת, משטרת צרפת עצרה את האוטובוס ושאלה אם ישנם סמים בתוכו. אף אחד מחברי הלהקה לא צרך סמים ולכן השבנו בקלות בשלילה. הם אמרו שהם יכניסו לאוטובוס את יחידת הסמים המיוחדת שלהם, לחיפוש. לא אשכח לעולם כיצד נכנס שוטר מושך אחריו פודל שחור וקטן, חמוד למראה, שהחזיק מתחת לזרועו. איזו יחידת עילית! ניתן למלא דפים רבים באנקדוטות נוספות. אני חושב שיכולתנו לראות את הצד ההומוריסטי של הדברים, אפילו בשעות קשות ואפילות, היה מאז ומעולם חלק מכוחנו. סיפורה של A.R. עד כה היה בבחינת הרפתקאה שאינה נגמרת, והבלתי צפוי שחיכה לנו היה חלק מן הקסם. יום אחד בגן העדן, יום אחר בגיהינום. זה החזיק אותנו עם שתי רגליים על הקרקע. זו היתה חוויה מיוחדת להיות חלק מכל זה. התפתחנו, בהחלט. אך התמצית של ANCIENT RITES, עד לעצם יום זה, נשארה כשהייתה: טיפוחו של הצד האפל והתשוקה התמידית לזמנים עתיקים".

מבזקים...

אין הרבה מה לומר, כדאי להאזין וללמוד דבר או שניים, מאד כדאי!...

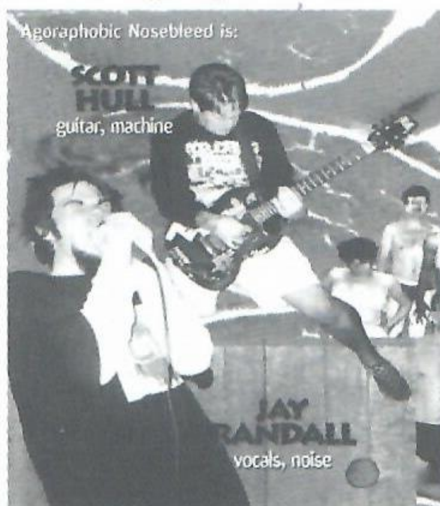
מירקסקוג Myrkskog
מכונת מוות Deathmachine
תקליטי אור–נר, בריטניה, .Candlelight Rec
ייבוא והפצה: M.D.M.A. Music

אינטנסיבי וגיהינומי, מטורף, כבד, מהיר ורצחני. אין שנייה אחת של מנוחה. רכבת משא דוהרת במלוא עוצמתה אל עבר הבלתי נודע. מי שמתחבר אל מכונות ירייה כדוגמת Limbonic Art ללא הקטעים המיסטיים והקלידים, Emperor האחרון (Equilibrium ix), The Kovenant על סמים קשים ובהילוך עשירי – יאהב את מירקסקוג, הו, כמה שהוא שיאהב... חפשו בחנויות והחזיקו חזק במשהו בשעת ההאזנה.

דימום מן האף כתוצאה מפחד ממקומות פתוחים (כן, ברצינות!) Agoraphobic Nosebleed
הסרת (השומן) הלבן (כן, שוב ברצינות!) Honky Reduction
תקליטי רילפס 1998, ארה"ב, .Relapse Rec
ייבוא והפצה: M.D.M.A. Music / Raven Music

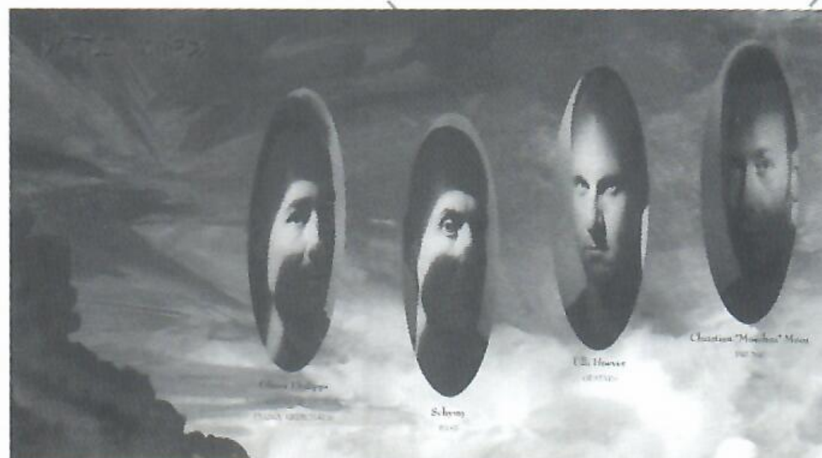

כיצד דוחסים 62 קטעים לתוך 18 דקות? בואו ללמוד מ- .Agoraphobic Nosebleed פרויקט גריידקור/מטאל לא חדש אך שווה האזנה לאלה שהנם בעלי אופקים רחבים מן הממוצע, ושללא ספק אינו לוקח את עצמו ואת הז'אנר באופן רציני מדי. ייתכן שדווקא עקב סיבה זו, בשילוב מכונת תופים, האלבום מהנה, אנרגטי ומקורי. מי מכם שמוצא הנאה בחומר הישן של Brutal Truth, Anal Cunt, Meatshits , ומחפש סאונד מצויין וריפים מקוריים – גריינד–מטאל איכותי ומשובח זה קרוב לודאי שלא יאכזב את אלה המסוגלים לראות את היופי מבעד למסך הכיעור. להשיג ברשתות המוסיקה, או לפחות לנסות...

אברון Everon
חזיון-תעתועים Fantasma
תקליטי מסקוט (קמיע), הולנד, Mascot Rec., 2000
ייבוא והפצה: Raven Music (רק אם תבקשו...)

אפתח ואומר שאיני חסיד גדול של Progressive Metal. לא מצאתי ועדיין אינני מוצא דבר ב- Dream Theatre, Helloween ושאר החבר'ה השמחים. את Everon מעולם לא שמעתי קודם לכן, אך הם הצליחו לרגש אותי בשמיעה הראשונה של אלבומם זה, הרביעי במספר! זהו אלבום רוק/מטאל מתקדם מהיפים והחכמים ששמעתי מעודי, טכני, מקורי, מלא כוח ומושקע. הפקה ענקית, ארבעה חברי הלהקה ושלושה מוסיקאים אורחים האוחזים בידם צ'לו, כינור וגיטרה קלאסית מלבד הכלים המסורתיים, פסנתר וקלידים - משלבים את האלמנטים השונים בגאוניות לכדי מוסיקה יפהפייה, הרמונית וגדולה כמעט כמו החיים. לכל מי ש- Rush או Mercury Rising עושים טוב בנשמה עם צלילים מלאים וחמים בעולמנו הקר, ולכל מי שעדיין מחפש מוסיקה חכמה בכלל - זהו הזמן להקשיב לחזיון-תעתועים מופלא זה!

ריקבון השכל Mindrot
נשמה Soul
תקליטי רילפס, 1998, ארה"ב ,.Relapse Rec
ייבוא והפצה: M.D.M.A. Music

אלבום זה, מקומו אינו בטור המבזקים כלל ועיקר, כיון שיצירה זו שווה בקלות פינה משל עצמה וניתן לכתוב עליה כמעט בלי סוף. לכל אלה המכירים את אלבומה הקודם של מיידנרוט - Dawning, כל הסבר מיותר. לכל אלה שאינם מכירים את אחת מלהקות המטאל המחתרתיות ביותר ברוחן, החכמות והעוצמתיות שקיימות אי-שם, ולצערי הרב, זהו הרוב המכריע - אומר בכמה מלים את הדברים הבאים: מי שלא חש צמרמורת, מערבולת רגשות ולב דואב וכואב זה זמן רב, יכניס את הדבר היקר הזה לנגן התקליטורים שלו, ילחץ PLAY וכל חושיו הקהים יתעוררו להם מתהומות הנשייה. אבן חן נדירה ומיוחדת. חיפשו ומצאו את Soul בכל מחיר!

אפר הינך מותיר

קיום נואש
תקליטי מורביד, 1999
יבוא והפצה:

Ashes You Leave

Desperate Existence
Morbid Rec.,
Raven Music, 1999

זהו תקליטה אריך-הנגן LP השני בסך-הכל של השביעייה הקרואטית המוכשרת הזו. אלבום זה יצא לאור בחברת תקליטי מורביד הגרמנית, לייבל שאינו מאופיין בדיוק בסגנון הגותי-אפל ומלודי שהוא עיקר עיסוקה של ASHES. תקליטי מורביד (שהתאחדו לא מזמן עם לייבל קיצוני אחר בשם פוסרסלוטר Posserslaugher ונולד להם תינוק בשם מיוסיקנס MUSICKNESS שהוא משחק מילים של MUSIC ו- SICKNESS), ידועים בעיקר בייצוג להקות קיצוניות וכבדות בז'אנרים הברוטליים והבלתי-מתפשרים ביותר (אפופיס APOPHIS, ג'אנגל רוט JUNGLE ROT) ודת'-מטאל גרמני מן הסוג הכבד ביותר. זהו לייבל ותיק מאד, אך לא ידוע במיוחד בארצנו הקטנטונת, בין היתר מכיון שאין להם להיטים כמו איירון מיידן, מטאליקה או קריידל אוף פילט'. לכן הוצאתו לאור של אלבום גותי ואיכותי בחברת תקליטים זו הוא הפתעה מרעננת. השביעייה הקרואטית שבה עסקינן מצאה זמן בין לחימה אחת לשנייה באיזור הבלקן העקוב מדם ושטוף היגון (כידוע, קרואטיה היתה אחת מן "החברה הטובים" שנלחמו אחד בשני, בשלישי, ברביעי) גם לעשות מוסיקה. ואיזו מוסיקה הם עושים!! לכן עובדת עצם ההפקה של יצירה משובחת שכזו, בתקופת מלחמה שפוררה את המדינה והשאירה שבילי דם לאורכה ולרוחבה, היא נקודת אור הנזקפת לזכותה של הלהקה, שעלתה כעוף החול מבין ההריסות וההלם והזוועות ויצרה יצירת אומנות אמיתית. ייתכן שדווקא הזוועות הן שהשפיעו בצורה המשמעותית ביותר על יצירתם באלבום זה ובזה שקדם לו, שנקרא באופן לא מפתיע: "המעבר חזרה לחיים" (The Passage Back To Life). המוסיקה: התפקיד הווקלי מבוצע בצורה משובחת ע"י שני הסולנים; הבחורה, דוניה, שבנוסף מנגנת על חליל, בעלת קול גבוה, צלול ועדין, לא מהסגנון האופראי כסגנונה של הסולנית של אנגיזיה ANGIZIA לדוגמא, אך עדיין יפה מספיק ומשתלב בצורה מושלמת במוסיקה המלנכולית, המחלחלת באטיות עדינה לתוך עמקי הנפש. הקול הגברי שמבוצע ע"י ולדימיר, האחראי גם על הקלידים, נותן את הצבע האפל והמטאלי למוסיקה, והשילוב כמו גם הניגודים בין שני הקולות מבוצע בצורה טובה. לא פעם קולו של הסולן והמוסיקה בכללה, הזכירה לי את אילנד ELEND המצוינים (חתומים בתקליטי הולי ,.Holy Rec). פרט לסולנים המצוינים, החליל והקלידים, ניתן למצוא את מרכיבי המטאל הבסיסיים; שתי גיטרות, גיטרה בס, תופים. בנוסף ישנו כינור המנוגן ע"י בחורה נוספת - מרתה. ניתן למצוא באלבום זה כל מה שאי פעם תרצו למצוא במוסיקה איכותית. סגנון ה- DOOM שיכול להיות מאד משעמם אם לא יודעים כיצד לנצלו בצורה מקורית, רעננה ומעניינת (ורובו הגדול אכן כזה - משעממם!), אינו משעמם אף לא לרגע אחד באלבום זה. האווירה הינה באופן כללי חמוצה-מתוקה, מצד אחד כזו שניתן לעשות אהבה לצליליה ושרק תוסיף תיבול למעשה האהבה, ומצד שני קודרת וכבדה, כזו שתגרום לך להסתגר בחדר חשוך, להדליק נר יחיד בפינה, לרוקן את הראש ממחשבות היום-יום ולגמור חצי בקבוק וודקה (אבסולוט אם אפשר) ביצר זמני של הרס עצמי - בעקבות הצלילים המופקים מן הרמקולים. השירים ארוכים מאד, אך אורכם אינו מהווה חיסרון, כיוון שכאמור הניצול של זמן השיר הוא מעולה, מוטיבים חדשים ומרעננים צצים להם לאורכו של כל שיר, עליות וירידות במקצב, באגרסיביות ובמלודיקה הכללית. האלבום מתנגן כמעט כשעה , מה שמוסיף לכדאיות הקנייה של יצירת אומנות זו. ההפקה נהדרת, צלולה ונקייה ומקצוענית. ניתן לשמוע כל צליל, עדין ככל שיהיה ואפשר בקלות לשים לב לכל הפרטים הקטנים. כל הכבוד לתקליטי מורביד שהשכילו להרחיב את אופקיהם ולהחתים להקה מוכשרת ומקורית זו שאינה בדיוק ברוטלית, אך כזו שמעלה מאד את ערכה של חברת התקליטים שבה היא חתומה. פשוט דבר יפה! מומלץ ביותר!

Each morning you wake Is an 'ember day' dawning,
Your penance for living In permanent mourning,
By erstwhile ideals Your hearts are enslaved,
You crawl out of the cradle
Straight into the grave.
What reward is a banquet
Of red wine and bread
When you hunger for life -
But on death you are fed?
(Sabbat, Dreamweaver, 1989)

אראלו

הקרב על הכותל המערבי
תקליטי הסוף
ארה"ב 1999

Arallu

The War On The Wailing Wall
The End Rec.,
USA 1999

השם אראלו לקוח מתוך המיתולוגיה המסופוטמית השנויה במחלוקת. ספר השמות המתים או בכינויו הפופולרי יותר-ה"נקרונומיקון", שנכתב במקור ע"י דמות מיתית הידועה כ -עבדול אל-האזרד "הערבי המטורף", ספר ששוכתב ע"י כוהני האופל המודרניים כ- ה. פ. לאבקראפט ואליסטר קרואולי, ושהנו אחד הסודות השמורים ביותר בכתבי הימים העתיקים, שהיה מקור השראה ודמיון לסיפורים, ספרים, סרטים ואלבומים אין-ספור. משם הגיעו קטולו, יוג-סוטוט, פאזוזו, טיאמט ושאר אלי אשור, בבל ושומר. אראלו הנו זן של שדים, מפלצות הניזונות מבשר-אדם, משרתיהם הנאמנים של אלי-הטרף. ייתכן שזו מעשיית ילדים דמיונית להפליא וייתכן שלא. בכל מקרה, מה שאינו שנוי במחלוקת והנו שריר וקיים הוא אלבום חדש יחסית של בחור ירושלמי צעיר ששמו מוטי אך מעדיף להיקרא Butchered, היינו "השחוט", שבצעד אמיץ מילא את פיו ליחה מרה וירק אותה במלוא עוצמת ריאותיו אל פניו של הממסד השבע והמעונב. את עניבת המשי האיטלקי הוא הפך לעניבה קולומביאנית, ובשיתוף עם דמויות מטאל ישראליות ותיקות ומנוסות כזאב טננבוים (סאלם) על ההפקה וניר נקב (סאלם) על המקצבים - יצר הבחור הצעיר אלבום שיש בו הכל מלבד פשרות וקלידים. אין כאן אפליה, הוא פשוט שונא את כולם במידה שווה; הגיטרות בעלות נופך ט'ראש-מטאלי מובהק, הרבה פחות מזמזמות מאשר באלבומי בלאק סטנדרטיים, המקצבים משוגעים ומהירים עד אימה, וישנם כמה טפטופים של ריפים ומקצבים מזרחיים שמחברים את היצירה הזו לשורשיה הישראליים ומצדיקים את סגנון המוסיקה החדש שיכול היה להיוולד רק בארצנו: בלאק מטאל מסופוטמי, מונח שהומצא, אם להיות כנה, על ידי מלך-אש הירושלמיים גם הם. The War On The Wailing Wall הנו אלבום אולטרה-אלים, סופר-מעניין וייחודי, ואפילו מצליח לחדש דבר או שניים בז'אנר כיון ששוב, השכיל הבחור הצעיר לשלב סגנונות, לקחת את המיטב מכל מה שהיה סביבו, וליצור משהו שהנו ייחודי רק לו. אי-אפשר להשוות אלבום זה לשום דבר ששמעתם קודם, ומצד שני ניתן להשוותו לכה הרבה אלבומים ולהקות כיוון שהוא מזכיר המון אך לא מזכיר אף אחד ספציפי, אך אם בכל זאת מישהו מתעקש לדעת מה אני מצאתי בו, ובכן:
Blood Fire Death של באת'ורי, Equilibrium ix של אמפרור, תיפוף אה-לה מורטישן, גיטרות ט'ראש מהסגנון הישן והטוב, אולי אפילו קצת Destruction המיתולוגית. אך שוב, מה זה משנה? רכשו את האלבום, האזינו לו פעם, פעמיים, שלוש, לפני שאתם מעיזים להוציא הגה, בווליום גבוה מן הממוצע, שימו לב לכל הניואנסים, ההשפעות והסגנונות שאלבום זה משופע בהם (התעלמו מן הטקסטים הלא-מקוריים במיוחד), והיו גאים שגם אצלנו - לא ייאמן, ישנם אנשים מקוריים מן הממוצע. אמיצים ומקוריים.

